

ДНЕВНИК НА МАРТЕНСКИТЕ МУЗИКАЛНИ ДНИ

нашият град. Нейното музициране не се държи в скованите рамки на индивидуалния стил, а търси максималната обективност на пиесите. Творческият маниер да се достигне до същината на музикалното произведение по най-краткия път, по всичко личи, е внедрен в оркестъра от засл. арт. Константин Илиев, диригент, напълно лишен от позорски навици и ефектен професионализъм. Всеки от енергичните му, но крайно пестеливи жестове е целенасочен, под неговата изразителна палка драматургичният план се очертава с неумолима логика и експресивност. Импрови-

цията на трите толкова различни творби се налагаха преди всякога стилната чистота и дълбочината на замисъла, а звуковата реализация импонираше с осезаемата пластичност на музикалните образи.

„Нощна музика“ на Симеон Пиронков подсказва за уроците на импресионизма и Стравински, но без да е лишена от своя оригинален почерк, най-ярко изявен в остроумното „алегро“ на втория дял. Заслугата на К. Илиев е, че обедини малко разкъсаната образност и не позволи на нитерената оркестрация да прозвучи самоцелно. А може би и деликатните лирични на-

ни увери по блестящ начин в качествата си на голям пианист. Той прозвуча изумителна стабилност, запазвайки в синхрон с капризната оркестрация широката гама от разнообразни настроения.

„Фантастичната симфония“ на Берлиоз е позната като един от шедеврите на К. Илиев, изтъргвал неведнъж аплодисментите на задграничната публика. Тоя път тя наистина прозвуча фантастично. Програмността, ефектната оркестрация, експресивните изблици, всички тия примамки за незрелия музикант бяха отминати от могъщата диригентска целеустременост. Симфонията получи освен външната си блестяща форма и вътрешните измерения на екстатичния берлиозовски дух. Трудно е да се степенуват отделните части — всяка от тях имаше своя неповторима индивидуалност и все пак принадлежеше на цялото, което е още едно доказателство за драматургичния талант на Константин Илиев и софийските филхармонисти.

Никола Воздуганов

КОНЦЕРТ НА ЗРЕЛИ МАЙСТОРИ

Да се пише суперлативно за Софийската филхармония, дори след един такъв концерт, който провокира красноречие, е неупожно. Хвалестивията биха изместили оценките в плоскостта на общите констатации за „високия професионализъм и артистично майсторство“. А тоя факт е толкова очевиден, че не се нуждае от коментар. Изкуството на Софийската филхармония следва да се преценява от позициите на стилното превъзможаване, защото тъкмо с това тя превъзхожда повечето от най-репомираните европейски състави, гостували в

защите са изключени, прецизността е възведена в творчески принцип — оркестърът изпълнява единствената си свещена роля на посредник между автор и публика. Но артистичният портрет на Собийската филхармония и К. Илиев съвсем не притежава чертите на добросъвестен „преводчак“. Това, което сме свикнали да наричаме артистизъм, съществува, но не като стихийна експлозивност или постоянно творческо горене, а като уравновесено, точно и умно проникване в музикалните идеи. Затова в интерпрета-

строения, така поетично изведени, спомогнаха за сърдечния прием от страна на публиката.

Вторият концерт за пиано и оркестър на Бела Барток показва богатите технически ресурси на софийските филхармонисти и дълбокия усет на К. Илиев към съвременната музика. И в най-трудните места оркестърът запази непоклитимия си ансамбъл. При това първата част бе непрекъснат диалог между пиано и духови инструменти в имитационен стил, а третата — виртуозен поток от променящи се тактове. . . Антон Диков